SPRE ŢĂRM, ÎNAINTE

CARMEN CIOROIANU

Apa începea să capete acea încremenire de dinaintea devenirii. Valurile se domoleau pînă la nemişcare. Undeva, în larg, acolo unde palpita ultimul val, începea totul.

Aşteptam pe mal, în fiecare seară, cu o răbdare de care nu mă miram. Cei din categoria mea au cu toţii răbdare. Soarele de noapte îşi făcuse apariţia şi apa începea să aibă nuanţa aceea care mă fermeca. Deja la mal, neajutoraţi şi zăpăciţi, căutîndu-şi din instinct stăpînii, primii născuţi scînceau, tăvălindu-se în nisipul ud. Femei şi bărbaţi, sătui de atîta aşteptare, se repezeau spre ei, căutînd exemplarele dorite. Indiferent de categoria lor, într-o împrejurare ca aceasta se comportau la fel.

Între timp, producţiile celui de al doilea şi chiar al treilea val ajunseseră pe plajă şi se încurcau printre picioarele lor. Soarele devenise aproape indigo. Pe cerul care lumina mereu albastru alunecau umbre vineţii. CELĂLALT, căutătorul de amintiri, găsise undeva, pe întinderile de nisip, cîteva obiecte, dintr-un material necunoscut, pe care erau desenate semne ciudate. Conform LEGII DIVIZIUNII trebuia să fiu aproape de CELALALT, chiar şi în ocupaţiile mele. Şi sînt, chiar dacă îmi este foarte greu. CELĂLALT este cu o categorie mai departe, lucru foarte rar, dar acum totul mi se pare firesc, toţi s-au obişnuit, nu se mai miră nimeni. Semnele acelea descriau un loc unde cerul este negru noaptea. N-am înţeles cuvîntul „negru”. Am căutat adînc în memoria noastră, dar n-am găsit nimic.

Născuţii celui de-al optulea val se apropiau de ţărm. În sezonul acesta, marea se arăta foarte darnică. Sînt emoţionat, chiar foarte emoţionat. Acesta este un cuvînt foarte vechi: „Emoţionat!”. CELALALT ar rîde. De fapt, atunci cînd am venit el ajunsese primul pe plajă. A spus apoi că eu am început să exist din urma lăsată de valul care l-a adus pe el şi a cerut să fiu aruncat înapoi. Dar cei de pe mal n-au vrut. Se mai întîmplase şi altădată ca nou născuţii să nu sosească împreună. Doar cînd plecau, atunci da, plecau neapărat împreună. Iar eu ştiu că nu sînt adus de al nouălea val, ca el, deşi sîntem identici, conform LEGII. Încă mai păstrez în mine imaginea unei legănări îndelungi pe ape, într-un nor de spumă. Însă totul e atît de şters, de depărtat încît...

Femeile şi bărbaţii plecaseră, ducînd triumfători în braţe puii aduşi de

valuri. Dacă LEGEA îi va accepta, vor deveni, după integrare, membri ai societăţii noastre şi vor trăi pînă la Marea Plecare.

Dacă mă apropii de apă, ea se retrage şi înconjoară apoi locul unde stau. LEGEA interzice să intri în apă, dar încă de pe cînd eram copil mă jucam aşa. Apa nu se retrăgea! Credeam că aşa trebuie, ca apa să vină peste picioarele mele. Nu îndrăzneam să merg mai mult pentru că ştiam că nu este voie! Nimeni nu-mi spusese asta, dar eu ştiam. Veneam pe plajă, mă uitam la valurile albastre şi, apoi, încet le atingeam. Ele veneau în întîmpinarea mea, uneori intram mai adînc, pînă cînd valurile mă respingeau. Mă întorceam pe mal şi atunci ele alcătuiau minunate jocuri.

Odată, CELALALT a văzut totul. A încercat să intre, dar marea s-a retras, l-a înconjurat şi, cu cît înainta, cu atît ea se îndepărta de mal. Se încăpăţîna să încerce. Cu fiecare pas pe care-l făcea, simţeam că pleacă ceva din mine, ceva foarte rău, ca atunci cînd vizitasem nisipurile roşii. Capul îmi arsese zile în şir, ochii mi se sfîşiau de durere şi, dintr-o dată, gata, arsura se dusese, dispăruse, pur şi simplu! CELALALT mergea mereu. Şi, atunci, am alergat. Apa stropea în jurul meu. Mai tîrziu, cercurile mici de apă, albastre şi reci îmi reveneau obsedant în minte. Atunci însă l-am ajuns. Şi l-am tras spre mal pe CELĂLALT, deşi se împotrivea. Şi apa s-a retras din drumul nostru.

A fost ultima oară cînd apa se jucase cu mine. Zile la rînd am revenit pe plajă, dar jocurile nu s-au mai repetat.

Soarele se fixase deasupra apei şi apa începea să fie din nou albastră. Ştiu că acum se va întîmpla! Se zărea ceva, plutind în depărtare. Dacă este adevărat, atunci LEGEA, LEGEA nu există! Dacă e adevărat, atunci totul, TOTUL este ALTCEVA. Semnele acelea... şi apa... şi integrarea... De ţărm se apropia o formă adusa din val în val. Şi, atunci MAREA PLECARE? Nu, totul este fals! Acum ştiu... Integrarea!... Cînd venim sîntem toţi la fel. După integrare sîntem femei şi bărbaţi, cu chipuri deosebite. Chipuri deosebite... Şi, totuşi, eu am venit mai tîrziu... Şi sînt identic cu CELĂLALT! Fiecare are un CELĂLALT. Dar la început... Semnele pe care le-am descifrat vorbeau despre fiinţe SINGURE, UNICE! Nu apărea nici un CELĂLALT! Cînd a apărut? Acum voi şti. Se apropie. Trebuie să fie altfel! Dar... Oh, este altfel!... Altfel... Atunci, eu... Noi toţi.. Nu?!! EU?... EU!! Nici n-am întors capul. CELALALT era acolo, la doi paşi în urma mea, iar în spatele lui, nevăzuţi, CEILALŢI, CEILALŢI... El venise... Păşea încet pe nisip, fără grabă. Nu voiam să-l văd. La ce bun? În sezonul următor, în urma altui CELĂLALT, de undeva, din spate, voi veni şi eu.